

Στην Παναγία Σουμελά το μνημόσυνο για τα θύματα της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας](#)

Την Κυριακή 25 Μαΐου (του Τυφλού) το πρωί ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων](#) λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στο Πανελλήνιο Ιερό Προσκύνημα της Παναγίας Σουμελά στο όρος Βέρμιο.

“Ας αγωνιζόμαστε για να παραμένουμε σταθεροί στην πίστη των πατέρων μας και πιστοί στις παραδόσεις μας, και ας προσευχόμεθα για την ανάπαυση των ψυχών των μαρτυρικών εν Πόντω τελειωθέντων αδελφών μας .όχι μόνο σήμερα που τελούμε το επίσημο μνημόσυνό τους αλλά καθημερινά, γιατί χάρη στις δικές τους θυσίες ο Ποντιακός Ελληνισμός δεν έσβυσε. Συνεχίζει και θα συνεχίζει να ζει και να ακμάζει, αρκεί οι Πόντιοι να είναι ενωμένοι κάτω από τη σκέπη της Παναγίας Μητέρας του, της Παναγίας Σουμελά

“, είπε μεταξύ άλλων στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας, ενώπιον της Μάνας του Πόντου, της Προστάτιδας των προσφύγων και των ξεριζωμένων, της Παναγίας της Σουμελιώτισσας, τελέστηκε το **μνημόσυνο** για τα θύματα της Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού παρουσία τοπικών πολιτικών και στρατιωτικών αρχών, εκπροσώπων Ποντιακών Σωματείων και Πολιτιστικών Συλλόγων και πλήθους ευσεβών προσκυνητών.

Τον πανηγυρικό της ημέρας εκφώνησε ο κ. Κωνσταντίνος Φωτιάδης, ενώ οι εκδηλώσεις ολοκληρώθηκαν με τρισάγιο και καταθέσεις στεφάνων στο μνημείο του Αλεξάνδρου Υψηλάντη, πλησίον του Ιερού Ναού.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Έν παντί θλιβόμενοι ἀλλ’ οὐ στενοχωρούμενοι ... διωκόμενοι ἀλλ’ οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι».

Μέ αὐτές τίς λέξεις περιγράφει, θά μπορούσαμε νά ποῦμε, ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος τή ζωή του. Θλίψεις, στενοχωρίες, διωγμοί, δοκιμασίες, φυλακίσεις ἦταν αὐτά πού γέμιζαν καθημερινά τή ζωή του, τήν κάθε της ἡμέρα. Ἄνθρωπος μορφωμένος, μέ βαθειά γνώση τῆς ἐβραϊκῆς ἀλλά καί τῆς ἐλληνικῆς παραδόσεως, θά μπορούσε νά εἶχε κάνει μία ἐντελῶς διαφορετική σταδιοδρομία, καί νά ἀπολαύσει μία ἡρεμη καί ἡσυχη ζωή. Ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος ὅμως

ἐπέλεξε νά ἀκολουθήσει τή φωνή τοῦ Χριστοῦ πού τόν κάλεσε νά ἀλλάξει τή ζωή στόν δρόμο γιά τή Δαμασκό, ὅταν τόν τύφλωσε γιά τόν κόσμο, τοῦ ἄνοιξε ὅμως τά μάτια στόν ἀληθινό Θεό, ὅπως συνέβη καί μέ τόν τυφλό τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος. Καί ἔτσι ἔγινε ἀπό διώκτης τοῦ Χριστοῦ ἀπόστολός του.

Γιά χάρη τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου ὑπέμενε τόσες θλίψεις καί τόσους διωγμούς ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού ἴσως κανένας ἄλλος δέν ὑπέμεινε. Ἀλλά ποτέ δέν ἐγόγγυσε, ποτέ δέν διαμαρτυρήθηκε, ποτέ δέν φοβήθηκε καί ποτέ δέν ὑποχώρησε, γιατί γνώριζε καλά καί πίστευε ἀκράδαντα ὅτι τό ὀστράκινο σκεῦος τῆς ὑπάρξεώς του βρισκόταν στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Αὐτός τόν προστάτευε, αὐτός τόν συνόδευε, αὐτός τόν ἐνίσχυε, αὐτός τόν ἐνδυναμώνε. Γι' αὐτό καί χωρίς κανένα δισταγμό, χωρίς καμία ἀμφιβολία τόν ἀκούσαμε νά τονίζει σήμερα «διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι».

Ὅντως ὁ Χριστός δέν ἐγκατέλειψε ποτέ τόν ἐκλεκτό του ἀπόστολο. Τόν εἶχε διαβεβαιώσει ἄλλωστε ὅτι θά εἶχε τή χάρη του, ἡ ὁποία «ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται». Ὅ,τι καί ἐάν εἶχε, ἀπό ὅ,τι καί ἐάν ἔπασχε ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε τήν πανσθενῆ δύναμη τοῦ Χριστοῦ, νά ἀναπληρώνει τά ἐλλείποντα. Γι' αὐτό καί διεκήρυσσε ὁ ἀπόστολος «πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ». Ὅλα ἔχω τή δύναμη νά τά κάνω καί νά τά ὑπομείνω μέ τή χάρη τοῦ Χριστοῦ πού μέ ἐνισχύει. Ὅλα μπορῶ νά τά ἀντέξω, γιατί δέν αἰσθάνομαι μόνος μου, γιατί δέν αἰσθάνομαι ἐγκαταλελειμένος καί ἀβοήθητος, γιατί νιώθω ὅτι ζεῖ μέσα μου ὁ Χριστός πού μέ στηρίζει καί μέ καθοδηγεῖ, ὥστε νά ἀντιμετωπίσω ὅλους τούς πειρασμούς καί ὅλες τίς δυσκολίες.

Ἔτσι θά αἰσθανόταν καί οἱ πατέρες μας, ὅταν βρέθηκαν ἀντιμέτωποι μέ τίς θλίψεις καί τίς στενοχωρίες, τίς ὁποῖες καθημερινά τούς προσέφεραν οἱ ἀλλόθρησκοι κατακτητές. Ἐνιωθαν ὅτι τά ὀστράκινα σκεύη τῆς ζωῆς τους θά διαλυόταν στίς ἐξορίες, στά καταναγκαστικά ἔργα, στίς πιέσεις πού ὑφίσταντο ἐπειδή ἦταν χριστιανοί καί Ἕλληνες, ἀλλά εἶχαν ἐμπιστοσύνη στόν Θεό. Εἶχαν ἐμπιστοσύνη στήν Κυρά τοῦ Πόντου, τήν Παναγία Σουμελά καί στόν τίμιο Πρόδρομο καί στόν ἅγιο Γεώργιο, πού μεσίτευαν στόν Χριστό γιά χάρη τους.

Έτσι αισθανόταν και όταν οι διώξεις έναντιόν τους δέν έξαντλοῦντο στίς έξορίες και στίς άλλες φοβερές δοκιμασίες, πού τούς έκαναν νά αισθάνονται μόνοι και άβοήθητοι και νά έκζητοῦν τό έλεος τοῦ Θεοῦ, αλλά και όταν μετατράπηκαν σέ ξεριζωμό από τίς πατρογονικές έστιές τους, από τή γῆ τῶν πατέρων τους, πού τίμησαν για τρεῖς χιλιάδες χρόνια τόν Πόντο μέ τήν έλληνική καταγωγή τους, τόν πολιτισμό και τήν πίστη τους, και όταν άκόμη έξελίχθηκαν σέ γενοκτονία ένός όλόκληρου λαοῦ.

Και όμως και πάλι άντεξαν, έστω και εάν πολλά από τά όστράκινα σκεύη δέν άντεξαν και έσπασαν και θρυματίσθηκαν. 350 και πλέον χιλιάδες Πόντιοι ἦταν όσοι έχασαν τή ζωή τους σ'αυτόν τόν άνελέητο και άδικο διωγμό τόν όποιο υπέστησαν οι πατέρες μας στόν Πόντο, αλλά και αυτή ή δοκιμασία δέν μείωσε στους ύπολοίπους τή δύναμη τῆς έμπιστοσύνης στόν Θεό.

Μέ τήν πίστη ότι ο Θεός δέν θά τούς έγκαταλείψει, συνέχισαν τόν πικρό και δύσκολο δρόμο τῆς προσφυγιᾶς μέσα από άπερίγραπτες δυσκολίες μέχρι νά φθάσουν, όπου ο καθένας έφθασε, έξαντλημένοι και έξουθενωμένοι.

Όμως και πάλι άντλησαν δύναμη από τή δύναμη τοῦ Θεοῦ για νά προχωρήσουν τόν δρόμο τῆς ζωῆς τους μέ πίστη και έμπιστοσύνη στην Παναγία τή Σουμελιώτισσα, τήν προστάτιδά τους, τήν εικόνα τῆς όποίας μετέφεραν άργότερα στόν τόπο αυτό που φιλοξένησε και φιλοξενεί πολλούς από αυτούς.

Μέ αυτή τή δύναμη και μέ τήν πίστη ότι ο Θεός δέν μάς έγκαταλείπει όσες δυσκολίες και θλίψεις και διωγμούς και εάν άντιμετωπίσουμε στή ζωή μας, αλλά εἶναι πάντοτε δίπλα μας, εάν έμεῖς δέν άπομακρυνόμεθα από κοντά του, ως άγωνιζόμαστε για τή δικαίωση τῶν θυμάτων τῆς Γενοκτονίας τοῦ Ποντιακοῦ Έλληνισμοῦ, ως άγωνιζόμαστε για νά παραμένουμε σταθεροί στην πίστη τῶν πατέρων μας και πιστοί στίς παραδόσεις μας, και ως προσευχόμεθα για τήν άνάπαυση τῶν ψυχῶν τῶν μαρτυρικῶς έν Πόντῳ τελειωθέντων άδελφῶν μας .όχι μόνο σήμερα που τελοῦμε τό έπίσημο μνημόσυνό τους αλλά καθημερινά, γιατί χάρη στίς δικές τους θυσίες ο Ποντιακός Έλληνισμός δέν έσβυσε. Συνεχίζει και θά συνεχίζει νά ζεῖ και νά άκμάζει, άρκεῖ οι Πόντιοι νά εἶναι ένωμένοι κάτω από τή σκέπη τῆς Παναγίας Μητέρας του, τῆς Παναγίας Σουμελᾶ.

